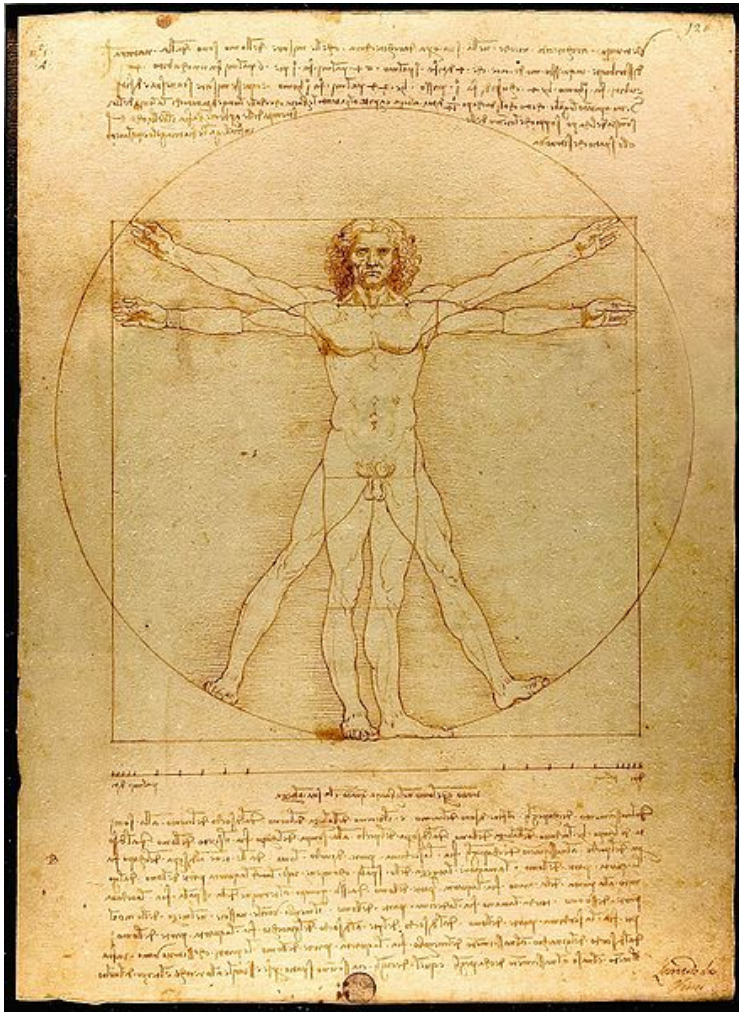

Τέσσερις αιώ νες νωρίτερα ο George Berkeley, Ιρλανδός, διανοητής και πιστός το είχε εκφράσει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο λέγοντας πως:

«Είναι η ιαχή των πάντων μα το παιχνίδι των λίγων.» Ο λόγος για την **Αλήθεια**, αυτή την μονάκριβη, δυσεύρετη, και πολλαπλώς διεκδικούμενη ως μοναδική ερωμένη, Θεά.

Ο άνθρωπος την αναζήτησε παντού. Αρχής γενομένης από τον κάπως αλαζονικό αυτοπροσδιορισμό ως homo sapiens. Στη συνέχεια από τις τραγωδίες των αρχαίων κλασσικών. Έπειτα από τα εκατομμύρια των ψυχών που χάθηκαν διεκδικώντας χίμαιρες και ένα ταπεινό τμήμα της. Αλλά και από τους σκοτεινούς αιώνες που πέρασαν θαμμένοι στη σιωπή της δεισιδαιμονίας.

Ύστερα ήρθε η Αναγέννηση, ο Διαφωτισμός, όλα εκείνα τα τιτάνια πνεύματα που έδειξαν το φως της ανατολής. Ακολούθησε ο Δαρβινισμός, ο Μαρξισμός, ο Φροϋδισμός και οι μοντέρνες τεχνολογίες. Οι άλλες θεότητες έδειχναν εξαιρετικά πτοημένες ενώπιον των ανθρώπινων θαυμάτων. Τα Ταλμούδ και η Τορά, η Βίβλος και οι Διαθήκες, το Κοράνιο και το Χαντίθ μπορεί να συνέχιζαν να φανατίζουν, να διαιρούν αλλά όχι μόνον δεν την κέρδισαν ποτέ, αλλά πιθανότατα ουδέποτε την διεκδίκησαν.

Κι εκείνη συνέχισε να παραμένει πεισματικά απλησίαστη, απρόβλεπτη. «*Σπάνια είναι αγνή και ποτέ απλή*» εί
πε για εκείνη ο Oscar Wilde επίκαιρος όσο ποτέ. Στις μέρες μας, αυτό που γίνεται ολοένα και πιο αντιληπτό είναι ότι το φως του πνεύματος συνορεύει παντού με το σκοτάδι και ότι Η Θεότητα της είναι μονίμως εξόριστη. Εξόριστη και εγκλωβισμένη στην ανισορροπία, στον παραλογισμό δημοσιευμάτων, των εξώφυλλων και λοιπών πρακτικών αδιάφορων, αστοιχείωτων, σύγχρονων κονκισταδόρες